

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

In apărarea parohiilor

De obicei când vorbim de atitudinea neprietinoasă a cercurilor conducătoare din stat față de biserica ortodoxă, ne gândim aproape numai la efectul pe care-l are această atitudine în ce privește salariile preoției sau puțină stimă față de vechile instituții bisericești dela orașe; ne mai gândim la preferința ce se dă la ocuparea posturilor de răspundere elementelor de altă confesiune sau contrare creștinismului. Nu ne gândim însă aproape de loc că se duce o acțiune pozitivă pentru destrămarea credinței ortodoxe, pentru destrăbălarea morală a credincioșilor, pentru învrăjbirea lor cu preotul, chiar în parohiile satelor, pentru a zdrobi acest razim ultim și puternic al bisericii.

Nu e vorba de neintenționatele lovituri ce se dau bunelor și creștineștilor moravuri ale satelor de propaganda electorală a partidelor, de ridicarea prin partide a unor elemente lenese și bătăușe la rangul de potenți în stare să țină sub teroare, prin creditul ce-l au la șeful de organizație din capitala județului, pe învățători și pe preot. Ne gândim la acele alianțe negre ce se încheie între toate puterile vrăjmașe bisericii ortodoxe, pentru a zdrobi rând pe rând câte o parohie pe care își pun ochii.

Lucrul se petrec uneori cam astfel: Prefectul unui județ, care poate fi întreg ortodox, se întâmplă să fie unit (și of! ce întâmplare sigură sub anumite guverne), iar șeful de organizație județeană, francmason; sau viceversa. Tot ca din întâmplare într-o parohie din județ descalecă într-o bună zi o moașă sectară. La un loc fac o așa de armonioasă tovărășie când e vorba de-a lovi în biserica ortodoxă. Primarul încă (aici nu mai e întâmplare) trebuie să samene cu prefectul sau cu șeful de organizație; dacă nu poate fi unit sau francmason, să fie măcar un element de acela care să fi fost într-o continuă opoziție cu preotul și cu biserica. Ce face preotul? Se sbate ca într-o plasă.

Pe de-o parte se pornește în sat o acțiune de ponegrire orbilă, i se atribuie cuvinte și fapte, cari totdeauna găsesc naivi sau răuvoitori să le creadă, se face o demagogie inconștientă mai ales pe chestiunea bieltelor taxe stolare pe cari le plătesc preotului. Pe de altă parte moașa propagă intensiv credința sa, îndeamnă pe femeile ce le grijește să nu-și boteze copiii; iar dacă acțiunea de ponegrire a preotului a găsit crezare la unii, e îndată prezentă între ei chemându-i la o religie în care nu vor mai trebui să plătească taxe preotului.

Dacă se adresează preotul autorităților de stat să ducă din sat pe moașa sectară, nu găsește decât urechi surde. Cu autoritatea din sat nu poate începe nimic. Este singur singurel în mijlocul acestei infernale deslănțuiri. Autoritatea bisericească până să poată da un ajutor eficace, trebuie să implinească o serie de inevitabile formalități, cu ocolșuri îndelungate pe la forurile civile, așa încât dacă mai poate da vre-un ajutor, el vine după ce s-a înregistrat grave pierderi ireparabile. Cu drept cuvânt bietul preot se simte izolat, avizat numai la ajutorul lui Dumnezeu și la dibăcia și norocul său, străin ca un misionar pe-o insulă a Pacificului.

Și nu sunt puține cazuri de acestea. Aci auzim de cutare parohie, aci de cutare, că în toul unei vrajbe între anumiți parohieni și preot, vrajbă care nu e lipsită de substrat politic, și-au făcut apariția cu supralicității de ordin material lupii îmbrăcați în piele de oae. Se simte că substratul e o legătură între toate acestea.

Cum să apărăm parohiile de alianțele acestor sumbri cavaleri apocaliptici? Credem că aici poate ajuta enorm tânărul nostru F. O. R. Secțiunile protopopești și din capitalele județelor, cuprinzând în ele o pleiadă de buni ortodocși din toate partidele și din afară de partide, vor putea avea un cuvânt hotărâtor în apărarea parohiilor din județ de loviturile ce

un eventual prefect ar intenționa să li le dea prin instrumentele sale din sat. Credem că membrii acestor secțiuni vor putea fi uniți măcar pe această chestiune: păstrarea prestigiului preoțesc și respectarea bisericii ortodoxe în comunele județului respectiv. Să știe și preotul că are un

sprijin în capitala județului, o asociație care veghează și abate pericolele cari pot veni de sus peste capul lui, un for la care să apeleze pentru intervenție la autoritățile civile atunci când e de lipsă. Numai atâta de-ar face secțiunile județene ale F.O.R.-ului, și ar binemerita dela biserică. D.

Preoțimea în școală

(=) Scăderile învățământului, în școlile noastre primare și secundare, fac obiect de meditație în cercurile direct interesate, atât oficiale, cât și profane.

Lipsele ce se descoper se pot rezuma în următoarele:

Absența unui suflu de viață mai pronunțat; școala a devenit un soi de birou, unde dascălii, în general, săvârșesc sarcina cam în felul slujbașilor dela un oficiu de simplă înregistrare; ear copilașii vin la școală mai ales din motivul ca părinții sau tutorii lor să nu fie supuși asprimii legilor care declară învățământul primar ca obligator, pe lângă sancțiunile necesare.

Lipsește, cu alte vorbe, școlii și conducătorilor săi duhul inițiativelor și al bunelor pilde, atât de trebuitoare în educația școlară.

Eată de ce am scotit cât se poate de salutară și de binevenită intrarea din nou în școală a preoțimii noastre, chemate să crească un tineret cu solidă credință în spirit creștin ortodox.

Primul an de catehizare — an scurt și greu — s'a terminat, după rapoartele ce am primit până acum, cu rezultate satisfăcătoare, din unele puncte de vedere chiar peste așteptare. Acestea s'au constatat la examenele de religie în diferite localități din Arhiepiscopia noastră.

Intrarea în școală a persoanelor anume îndatorate să crească tinerimea școlară în duh creștin ortodox, a prilejuit — cum am accentuat și la altă ocazie — o prielnică atmosferă pentru învățământul religioasă: copiii satelor și orașelor

s'au găsit zilnic în preajma omului-preot, propoveditor al modestiei, sfințeniei și buneii cuviințe în noianul sbuciumărilor vremii, și au primit cu drag și umilință cuvântul cel veșnic al Domnului. Din ochii lor, poporul asistent la examene a desprins încredere și siguranță în materialul de religie, împărțit de preot.

Negreșit însă problema catehizației are, în situația actuală a școlilor, și numeroase neajunsuri. Se cer, în deosebi, îmbunătățiri în ceea ce privește: manualele de religie și statorirea programelor analitice a învățământului religios. Și vor fi și alte lipsuri, care așteaptă îndreptare.

Izbânda deplină pe terenul catehizației reclamă, de sine înțeles, pe lângă aceste cerințe, și o continuă pregătire a cateheților noștri, ale căror cunoștințe catehetice au să fie întregite an de an.

Preoții se vor interesa apoi, în acelaș scop, de viața familiară a credincioșilor, căutând să înlăture cât mai multe din greșelile părinților în creșterea odraslelor lor. Rodele învățământului religios întârzie de multe ori numai din pricina unor păreri greșite și obiceiuri rele ce stăpănesc în aceste familii.

Luptând cu pricepere și stăruință și dragoste în domeniul școlar, așezat pe temelii puternice, cateheții noștri vor putea încresta la anul înfăptuiri tot mai însemnate și mănuitoare. Biserica, la rândul ei, nu va uita să-i aprijieze după merit.

* FOIȘOARA *

Sărbătoarea Înălțării sfintei Cruci

Istoricii contemporani ai împăratului Constantin cel mare, Eusebie, Lactanț și alții istorisesc evenimentul cel mare al convertirii Împăratului Constantin la creștinism.

Eusebie, părintele istoriei bisericești, în scrierea sa, „Viața lui Constantin” ne spune, că însuș Constantin i-a comunicat cele întâmplate, că având în anul 312 război cu rivalul său la tron, Maxențiu, era foarte îngrijat de rezultat, fiind adversarul său mult mai puternic decât dânsul. Însă pornind la război, deodată i s'a arătat ziua la amiază deasupra soarelui o cruce strălucitoare pe care cetii cuvintele: *crux in caelo*,

adeacă „cu aceasta biruiește”. În noaptea următoare i s'a arătat apoi Mântuitorul în vis și l-a sfătuit să ia acest semn ceresc ca semn de război. Împăratul îndată porunci să se facă un steag în vârful căruia fu fixată o cruce și deasupra ei o coroană cu monografia Mântuitorului și porunci a se pune acest semn și pe coiful și scutul său precum și pe ale soldaților. Începându-se lupta Constantin repurtă o victorie strălucită, deși armata lui era mai mică, — Maxențiu fu învins, și fugind s'a înecat în Tibru.

Constantin intră triumfător în Roma și când romanii îi ridicară o statuie, el demandă a-i pune în mână o lance în formă de cruce.

La anul 313 Constantin dădu împreună cu Liciniu în Milan un nou edict, în care acordă religiei creștine deplină libertate și porunci să se restituie creștinilor averile ce li se răpiseră mai înainte.

Din fericitul prilej al învingerii creștinismului asupra păgânismului, Împăratul Constantin dispune ridicarea unei biserici pe muntele Golgota, în locul unde a fost răstignit Mântuitorul. Mama lui Constantin, împărăteasa Elena, a luat asupra sa ducerea la îndeplinire a ridicării bisericii. Însă împăratul Adrian (117—138) din ură față de creștini, zidise pe locul unde fusese răstignit Mântuitorul un templu păgân. Spre a se afla crucea pe care a fost răstignit Domnul, împărăteasa Elena dispuse dărâmarea templului și în decursul dărâmării se aflară trei cruce de egală mărime precum și tăblița cu inscripția, pe care o pusese Pilat, după mărturia evangheliștilor, pe crucea Mântuitorului.

Dar fiind inscripțiunea desfăcută de cruce, nu se știa, care din cele trei este crucea Domnului.

Atunci episcopul Ierusalimului sfântul Macarie, le dădu sfatul, ca să atingă cu toate trei crucile pe o femeie muri-

bundă și când s'a atins femeia de crucea adevărată îndată s'a însănătoșat. Prin această minune s'a cunoscut care este crucea Mântuitorului și împărăteasa Elena s'a aruncat cu fața la pământ, nu înaintea lemnului, — după cum zice sfântul Ambrosie — ci înaintea Regelui mării, care a fost răstignit pe acel lemn.

În locul, unde s'a aflat crucea, s'a zidit biserica proiectată de Împăratul Constantin și această biserică poartă numele de biserica sfântului mormânt. În această biserică s'a așezat lemnul cel mai mare al crucii, pus în un sicriu de argint, iar lemnul cel mic și inscripția în biserică numită a sfintei cruci zidită în Roma tot de împărăteasa Elena. Despre această întâmplare ne istorisește sfântul Ambrosiu (†397), Ciril din Ierusalim (†386), istoricii Socrat, Sozomen și Teodoret, cari au trăit în veacul al V-lea.

Cam 300 de ani a stat sfânta

Insemnări

Părinte

să nu-ți vină cu greu ocupația nouă în care zăbavnicele împrejurări se îndură a te chema astăzi cu mai multă insistență. Ești preot și catehizarea trebuie să-ți fie una dintre cele mai frumoase și mai rodnice lucrări ce le poți săvârși cu te-meieul chemării tale. Și mai ales azi când arșița minților bolnave primejduește rădăcina religiei și prevestește furtună pă-gână în împărăția credințelor străbune!

Mie mi-a adus multă mângâiere și binefăcătoare liniște sufletească. Doar și eu am fost catihet! Când intram în clasă și vedeam fețele îmbujorate, sănătoase dela țară, ochii de o limpezime cerească, plini de așteptare răsufam mai ușor, pacea zărilor albastre mi se sălăluia în suflet, grijiile și necazurile ce mă nelini-șteau acasă, pierreau ca negurile în fața soarelui și numai un singur gând, un singur dor mai stăruia să-mi lumineze mintea și să-mi încălzească inima: dorul de a trezi în sufletele tinere, prin mijlo-cirea cunoștinței, demnitatea de om și de fiu al lui Dumnezeu.

Da, e adevărat că predarea religiei e foarte anevoioasă, — doar e cel mai-dificil obiect! Dar, dacă vrei ca munca ta să fie binecuvântată cu roduri vădite și spornice, atunci să nu cauți a preda religia! După părerea mea, „predarea“ e aproape imposibilă. Osteneste-te în cu-prinsul muncii tale să o descoperi și să o trezești în odraslele tinere. Religia tre-bue să o căutăm în noi, nu în afară de noi. Adevărul acesta trăiește din vechime, și cu toate că l-a propovădui cu atâta claritate divinul Plato și ilustrul său elev Goethe, nici un preot dascăl nu l-a luat în seamă.

Vorba, și mai mult fapta ta, să fie astfel ca să trezească în suflete moșteni-rea strămoșească în credință și porniri spre desăvârșire. Și apoi să te pătrunzi de convingerea că religia adevărată ră-sare din trei evlavii: evlavie față de tă-riile cerului și toate câte sunt întrînsele, evlavie față de tot ce se află pe pământ, și evlavie față de semenii noștri; stima față de noi înșine o purifică și o sfin-țește. Numai cel învăluit în aceste evlavii sfinte se poate numi cu adevărat fiu al lui Dumnezeu.

De astfel de convingeri eram că-lăuzit în munca mea de catehizare, și

cred că am nimerit calea cea bună. Să fi văzut, părinte, câtă însuflețire punea fiecare elev în răspunsuri; de multe ori îmi uitam de mine, ascultam nu numai la vorbe, ci și la graiul sufletului ce se răsfrânge atât de curat în ochii umezi și plini de reflexe ale luminii interioare. Și undele de lumină din ochii copiilor îmi trezeau simțăminte calde, pline de fericiri cerești!

Aveam doi băieți, pe cari nu-i voi uita viața întreagă. Nu puteau vorbi încă de tot limpede. Când îmi rosteau «Ingelelul» erau de o drăgălășenie îngerească.

In ochii lor mari, negri, cari se pironneau cu încredere plină de dragoste în ochii mei, apăreau luciri de lumină divină, pe care o da numai credința și nevinovăția. O astfel de rază prinsă în ochii unui copil, mă făcea ziua întreagă fericit. Un simțământ de necunoscută binefacere îmi învăluia sufletul și sim-țeam cum îmi crește dorul și puterea de muncă în lumina credinții, trezită la viață în sufletele școlarii mei.

Doresc din inimă să te împărtășești și Sfinția Ta de astfel de mângâieri sufletești!
Z. S.

Crucea Domnului

Lemn de ocară a fost odinioară lemnul crucii; dar armă de neînfrântă biruință a devenit pentru lumea creștină crucea, prin răstignirea și moartea Mântuitorului pe dânsa.

Cu ajutorul crucii a învins împăratul Constantin pe rivalul său Maxențiu.

Ca primul act al recunoștinței sale către Mântuitorul cel răstignit pe cruce, — Constantia oprește pedepsele răstignirii pe cruce, atât de dese în imperiul roman.

Astfel crucea, până atunci semnul rușinii și al fricei, devine obiect de venerație.

Precum Dumnezeu-Omul răstignit pe cruce în chinuri cumplite, — prin învierea sa s'a preamărit, astfel și crucea, ca instrumentul morții sale se onorează și astăzi strălucește în locurile de frunte, pe turnurile bisericilor și pe pepturile multor oameni ca semn al meritelor lor.

Din bătrâni ne-am deprins a ne însemna cu semnul sfinte cruci când plecăm în călătorie, când ne așezăm și când ne sculăm dela masă și când începem orce lucru al nostru; iar poporul nostru din bătrâni s'a desprins a ridica sfinte cruci pe țările sale, pe uliți și la răspântii.

Ține mult poporul nostru la această sfântă datină, pentru că crucea Domnului este semnul biruinții.

Crucea Domnului este unul din cele mai frumoase simboale ale vieții creștine.

Când ne facem cruce, dăm expresiune credinței noastre și în acelaș timp promitem lui Dumnezeu a trăi și a lucra în deplină conformitate cu legea Lui.

Crucea este simbolul abnegațiunei, al iubirii și al îndurării nemărginite a lui Dumnezeu față de neamul omenesc; iar abnegațiunea și iubirea sunt pietrele fundamentale, pe cari poate omul clădi și ridica mulțumirea și fericirea sa vremelnică și veșnică.

Abnegațiunea și iubirea creștinească sunt pe deoparte armele prin cari ne putem câștiga toate acele bunuri, cari ne sunt neapărat de lipsă pentru viață și dezvoltare; iar pe de alta tot ele sunt armele, cari ne fac existența aici pe pământ plăcută și înălțătoare de inimă.

Bogatul din evanghelie, căruia îi rodise țările a fost nefericit, pentru că i-au lipsit virtuțile cardinale: abnegațiunea și iubirea.

El privea avărea ca mijloc pentru îmbuibare, iar nu pentru aceea ce este și trebuie să fie: mijloc pentru dezvoltarea și înaintarea noastră spre scopul suprem al vieții, perfecțiunea creștinească, și prin aceasta fericirea noastră vremelnică și veșnică.

Soarta bogatului din evanghelie îl așteaptă pe fiecare om, care privește avărea ca scop al vieții sale și nu ca mijloc pentru perfecțiunea creștinească.

Spre a fi feriți de acest nefericit mod de gândire și acțiune, ne însemnăm cu semnul sfinte cruci; ridicăm

și împodobim sfânta cruce a Domnului și Mântuitorului nostru Iesus Hristos.

Aceasta este însemnătatea sfinte sarbători a crucii Domnului pe care o vom praznui peste câteva zile. Pentru aceasta numește sfânta noastră biserică crucea Domnului „lemnul cel de viață făcător“, „podoaba bisericii“, și „armă de nebiruită biruință“, și toate bisericile vor resuna de duiosa cântare: «Crucii Tale ne închinăm Stăpâne!»

D. Ilie.

APEL

Pe granița de Nord-vest a patriei noastre întregite, în județul Satu-Mare, s'a înființat colonia *Principele Mihai*. Cele cincizeci familii ortodoxe române, concentrate aici de prin văgăunele munților, — după așezarea căminelor proprii — cel dintâi gând li-a fost să adune fonduri pentru ridicarea unei sfinte biserici.

La stăruința subsemnatului preot, și cu concursul bunilor credincioși din loc și jur, în vara anului trecut s'a pus temelii sfintei biserici, care până în prezent, cu ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns sub acoperiș, urmând a se executa și restul lucrărilor. Din lipsa de fonduri, lucrările progresaază încet. Greutățile actuale au sleit puterile materiale ale bieților coloniști.

Pentru adunarea fondului terminării bisericii, apelăm la toți ceice și-au păstrat sentimentele creștinești față de așezămintele dumnezeiești, rugându-i să binevoască a contribui prin obolul lor la realizarea scopului nostru mareț, prin bani, obiecte sacre, cărți rituale, sau odăjdii, ca astfel biserica să o putem da cu o zi mai curând destinației sale, unde se vor educa viitorii buni creștini ortodocși și bravii grăniceri cari au menirea ca din piepturile lor să facă ziduri de oțel și să oprească dușmanul strigându-i: «Pe aici nu se trece!»

Ofrandelile se vor expedia Oficiului parohial ortodox român în colonia: *Principele Mihai*, oficiul poștal *Doba*, județul Satu-Mare.

Pr. Valeriu Bărbosu.

Cereți dela Librăria Arhidiecezană, Sibiu: **ORTODOXIA** de S. Bulgakoff, trad. de N. Grosu; **Schitul cu plopi**, de Alex. Lascarov-Moldovanu; **Tinărul, ție-ți zic, scoală-te**, de D. Făgărășanu; **Ortodoxia văzută de un protestant**, de W. A. Hooft, trad. de T. Bodogae.

cruce în biserică din Ierusalim, fiind aici obiect de venerațiune al creștinilor. La anul 614 regele Perșilor Cosroes II, purtând război contra împăratului bizantin Eracliu, intră cu armata în Ierusalim, și între multe pagube cauzate creștinilor, răpește și vasele sfinte din biserică sfântului mormânt, precum și crucea Domnului. Patrusprezece ani a rămas crucea Domnului în Persia. La anul 628 atacând împăratul Eracliu pe regele Cosroes îl învinge și astfel ajunge crucea sfântă iarăș în posesiunea creștinilor. Eracliu îmbrăcat în haine strălucite, apropiindu-se conducătorul de Ierusalim, ia însuș crucea pe umere, dar ajungând la poarta Ierusalimului, o putere nevăzută îl reține de a intra în Ierusalim. Atunci îl face patriarhul Zaharia atent, că aceea putere nevăzută nu-l lasă a intra în Ierusalim, pentru că Mântuitorul nu în haine strălucite și-a dus crucea pe muntele Golgota; împăratul desbracă haina domnească, depune coroana, și desculț și cu capul descoperit ridică crucea, iar puterea, care mai înainte îl reținea, nu îl mai oprește a intra în Ierusalim.

Pentru că întreg poporul, care cu atâta dor aștepta sfânta cruce, să o poată vedea, patriarhul Zaharia a ridicat-o la un loc înălțat, iar poporul s'a închinat înaintea ei.

Intru amintirea acestei întâmplări, precum și acelei amintiri mai sus, s'a introdus în biserică sărbătoarea sfinte cruci, pe care o praznuim în ziua de 14 Septemvrie.

Teosofia și gnoza*)

II

În concepția lor despre om, creștinismul și teosofia se deosebesc profund și radical unul de altă. Nu există nici o asemănare între antropologia creștină și cea a teosofiei populare. Trebuie să urmărești, până la ultimele sale consecințe, conflictul dintre aceste două concepții despre menirea omului. Creștinismul este antropocentric și antroposofic, în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Omul, după el, e supremul grad de existență, e superior chiar și ierarhiei îngerești. Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat într'un om, nu într'un înger. Omul este din veșnicie și moștenește veșnicia; e creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, el nu apare, nu e absorbit din nou într'o evoluție cosmică; nu-i produsul acestei evoluții, nu-i copilul naturii, nici al proceselor ce se întâmplă în ea. Omul e „copilul lui Dumnezeu“. Specia umană nu poate fi depășită de o altă rasă, de aceea a unui supra-om, a unui înger ori a unui demon. Nici o evoluție nu poate transforma o ierarhie într'alta. Planul dumnezeesc privitor la om nu se poate schimba, el nu poate fi decât realizat sau nimicit. Omul moștenește viața divină cea fără sfârșit: prin Hristos, Dumnezeu-Omul, e înrădăcinat chiar în adâncimea vieții divine. Omul se poate pune în legătură imediată cu Dumnezeu și nici o evoluție cosmică nu-i poate despărți. Dacă există ceva esoteric în creștinism, sigur că nu e noțiunea

*) Cap. VIII din „Esprit et liberte“ de N. Berdiaeff.

că omul e un produs al evoluției cosmice, că poate fi depășit de ea, un nou eon universal se va socoti ca o nouă rasă supra-umană, ci ideea că omul e mai mult decât o simplă făptură, că a doua ipostază a sf. Treimi e Omul născut în veșnicie.

Există în Cabală o teosofie, o antroposofie și un esoterism autentice. Esoterismul acesta e străin teosofiei moderne; oricare ar fi formele și nuanțele sale, ea-și are un esoterism propriu ce linguește orgoliul omenesc în temporalitate și micșorează pe om în veșnicie. Concepția creștină despre om este ierarhică și nu evoluționistă. Omul nu-i o parte îmbucătățită, trecătoare în lume, un grad în evoluția lumii, ci e superior ei, e independent de infinitatea ei și o cuprinde, principial, întreagă. Conștiința teosofică, deși admite subordonări cosmice, e în întregime evoluționistă; după ea orice grad ierarhic se poate transforma în alt grad. Curentele predominante ale teosofiei tăgăduesc din capul locului ideea creștină despre om. După ele, omul nu există din veșnicie și nici n'o moștenește. Cosmosul e veșnic, dar omul nu-i decât trecător și vremelnic, el nu corespunde decât unui singur eon din evoluția cosmică. El nu există mai înainte și nu va mai exista după aceea. Omul e strătorit de infra-și supra-lumi. El n'are rădăcini decât în timp și nu în veșnicie, în cosmos, nu în Dumnezeu.

Conștiința teosofică e monistă, monofisită; ea nu recunoaște decât o singură natură: Cosmosul divin impersonal. Omul e produsul și instrumentul evoluției, se adună și se desface în procesul ei. El e o

entitate compusă din trei corpuri: (psihic, eteric și astral) și din „eul“ spiritual impersonal. El nu-i decât o sinteză vremelnică de forțe cosmice. Structura lui ție-aduce aminte de aceea a ouălor de Paști cari se îmbucă unele în altele; n'are un nucleu spiritual solid, și dacă are totuși unul, atunci nu-i omenesc, ci impersonal și cosmic. Antroposofia, a cărei numire derivă totuși din cuvântul „om“, presupune că sub chipul omului există un singur eon universal și că și acesta va fi depășit. Perioada aceasta cosmică este într'u câțva Antropos-ul desagregat, ale cărui fragmente compun lumea acestui eon. Dar această exagerare aparentă a valorii omului nu motivează semnificația sa absolută și veșnică. Nu-i decât un joc al forțelor cosmice. Epocile viitoare nu vor mai purta acest chip (omenesc), ci se va forma un altul care nu va mai fi omenesc. Există o ierarhie spirituală, care e superioară omului și care-l conduce.* Între Dumnezeu și om există o gradație întreagă de îngeri și de demoni, cari fac imposibilă comunicarea lor imediată. Dar, dealfel, nici Dumnezeu nu există; nu există decât o ierarhie cosmică îndumnezeită. Teosofia restabilește din nou vechea demonolatrie și omul stă sub puterea duhurilor.

Descătușarea în sens creștin a spiritului uman e departe încă, și de fapt asistăm la o reîntorcere la vechiul gnosticism jumătate creștin, jumătate păgân. Omul se întuneacă și dispare, chipul său se destramă în ierarhii și în evoluții cosmice,

* Vezi R. Steiner: „Die geistige Führung und der Menschheit“.

Probleme, fapte, comentarii

Societatea „Sfântul Gheorghe“ din Poiana Sărată. — Sibiul, lăcașul culturii românești de odinioară, nu și-a uitat menirea, căutând ca și în vremurile de după război să radieze, cu aceeași intensitate, lumina sufletească, prin factorii de propagandă: gazete, reviste, societăți culturale.

În cadrul normelor stabilite de arhiepiscopia ortodoxă și în atmosfera plină de binecuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, a luat naștere societatea culturală „Sfântul Gheorghe“ din Poiana Sărată, județul Treiscaune.

În acest sat izolat, în inima munților, cu poziții pitorești, a început din anul trecut, când s'a întemeiat această societate, al cărei director e părintele protopop Ion Rafiroiu o eră nouă în viața culturală a tineretului adult.

Duminea după amiază, și aproape în fiecare sărbătoare, tânăria rămași la coarțele plugului, oboșiți de munca săptămânii, își delectează sentimentele în cadrul unei șezători însoțite de cântări și-luminează mințile ascultând cuvinte rositate de ceice s'au ridicat din mijlocul lor. —

În multe din aceste norme, s'au ținut mai mult serbări reușite și bine cercetate. Societatea dispune astăzi de-o avere de peste 42 mii Lei. I. T.

Cei-ce afirmă că societatea religioasă „Oastea Domnului“ nu-i altceva decât un fel de „sectă“, primesc un nimerit răspuns, din partea preotului Gh. Petrașcu, în coloanele din Duminea trecută ale ziarului *Calendarul*. Din acest răspuns, care ar merita să fie reproduș în întregime, reținem următoarele:

Oastea Domnului nu poate fi ținută drept una dintre secte. Ținta și activitatea Oștii Domnului este trezirea vieții religioase-morale în cadrele ortodoxiei. Sectanții refuză pe preoți (ierarhia în genere), resping tradiția, patria, națiunea. Dimpotrivă, ostașii Domnului primesc, respectă și dau mână de ajutor preoților. Viața și activitatea lor zilnică se deosebește de-a sectanților, Ostașii Domnului stau în legătură cu preotul, pe care-l stimează ca pe un

organ sfințit al lui Dumnezeu. Ei nu sânt străini de ideea națională, cum sânt sectanții, ci au conștiința valorii statului și neamului românesc, pentru a cărui renaștere spirituală muncesc. Cântecul și întrunirile în afară de biserică ale Oștii Domnului nu pot fi puse alături de-ale sectanților, căci scopurile pentru care se fac, sânt cu totul deosebite. Din moment ce se știe și cunoaște, că societatea este ortodoxă și că este îndrumată de preoții noștri, ea trebuie sprijinită și încurajată să muncească mai departe pe calea cea bună. Ostașii Domnului primesc orice îndreptare și îndrumare din partea forurilor în drept ale bisericii.

Biserică ortodoxă în Mediaș. — Apelul semnat de p. protopop Ioan Crăciun și publicat în numărul precedent al ziarului nostru, este întâmpinat cu bunăvoință din partea credincioșilor, cari încep a-și trimite contribuțiile în vederea terminării lucrărilor dela monumentala clădire a sfintei noastre biserici dela Mediaș, una din cele mai frumoase biserici din mitropolia Ardealului.

Sfințirea noului lăcaș se speră că se va face la sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril din anul acesta.

Serie de conferințe în diferite centre ale țării, se anunță din partea comisiei superioare de apărare pasivă, în scopul de a face cunoscute metodele de apărare contra atacurilor aeriene.

Ministerul de interne a publicat ordonanța care semnalează pericolele bombardamentelor aeriene într'un viitor război, și apelează la concursul populației pentru preîntimpinarea și micșorarea efectelor acestor bombardamente.

În legătură cu aceasta, anunțăm că de curând a apărut o broșură de propagandă intitulată: „Ce trebuie să știe orice român despre apărarea contra atacurilor aeriene“.

Această broșură, indispensabilă cetățenilor și așezămintelor publice și private, se vinde cu prețul modest de 20 Lei exemplarul.

N'au reușit. — Cu toate pregătirile întinse, în vederea săptămânii „Sf. Ștefan“ dela Budapesta, serbările naționaliste din acest an s'au terminat cu un hotărât nesucces. Cum scriu zărele maghiare, spectacolele, organizate cu participarea unui mare număr de organe publice și polițiste, n'au atras decât prea puțini oaspeți. Publicul a rămas foarte rezervat în fața ceremoniilor oficiale. Massa de popor se vede că are de lucru mai bun de isprăvit și a rămas acasă, nedoritoare să mai asiste la reprezentații forțate și fără folos.

Meditație

Cât este de bine, de-a cânta numele Domnului. [Ps. 92, 2].

Alături de frumuseța plastică a lucrurilor, o față frumoasă, un sublim apăs de soare, există un alt fel de frumusețe, frumuseța vieții plină de dragoste, frumuseța vieții creștine. Pentru sufletele cari știu s'o perceapă, s'o distingă, această frumusețe este frumuseța prin excelență.

Tradiția creștină ne relatează o legendă interesantă care ilustrează acest mare adevăr: este legenda cunoscută sub numele „minunea trandafirilor“.

Scena se petrece în anticitatea creștină la curtea unui patrician extrem de bogat. Iar eroina fica acestuia. Deși copilă încă, era mișcată de mizeria în care vedea că trăiesc sclavii. Această înțelegere pentru nenorociți i-a sporit-o cu vremea un sclav din curtea lor, care a semănat în sufletul nobilei copile credința în Hristos. În această calitate milosteniile ce le făcea, împărțind daruri și alimente celor lipsiți, nu mai conținea.

Ai casei au certat-o, dar în deșert. Odată cum se furișă cu șorțul plin de tot felul de daruri, la o cotitură a poteci din grădina întâlnește pe tatăl său. Privirile aspre ale acestuia, care nu voise să creadă cele ce i se spuneau despre fata lui, se fixează asupra șorțului. „Și totuși fiica mea practică asemenea lucruri nevrednice de ea!“ Tatăl se apropie, fiica rezista fără teamă; la ordinul patricianului șorțul se desface și, minune, în loc de daruri, o cunună de roze.

Da, în slujba lui Dumnezeu nu există ocupațiune necinstită, josnică și urâtă. Totul se transfigurează în lumina

dragostei. Ocupațiunile cele mai banale au astfel frumuseța și poezia lor.

Priviște, la școala lui Isus, această frumusețe, pe care-o seamănă pretutindenea slujirea Stăpânului.

Fă orice lucru bun, căci pretutindenea, unde Hristos este prezent, în harul său, frumuseța strălucește.

Am pus curcubeul în nori. [Facere 9,13].

Pentruce acest curcubeu? Pentru a afirma sus și tare o alianță contractată. Și contractanții sânt... Dumnezeu și omul. Alianță care-și are istoria sa, progresele sale; cam formală și laxă în decursul veacurilor, devine însă intimă în Hristos și strănsă, asemenea unei alianțe a tatălui cu copilul său.

Alianța care o simbolizează curcubeul este o alianță harică, ceea ce va să zică, că Dumnezeu face totul și noi nimic. Unul dintre contractanți dispune de toată forța, celalalt nu este decât slăbiciune. Alianța aceasta e numai și numai defensivă.

Dacă ataci pe cineva, nu calcula cu ajutorul aliatului: ca creștin n'ai să ataci pe nimenea.

La ora pericolului însă, oricare-ar fi pericolul, și oricare forța inamicului, ispiă, persecuție, doliu, să știi că Acela care este atotputernic luptă cu tine pentru tine; victoria este deci sigură.

Despre curcubeu, despre existența lui vorbesc cele mai vechi documente; străbunii noștri l-au contemplat, strănepoții noștri îl vor mai vedea încă; atât cât vor fi oameni pe pământ, nori la orizont, acest brău colorat va apărea pentru a mărturisi că alianța în harul Domnului va fi eternă. Nu te teme deci, contractul semnat în Hristos, sigilat prin sacrificiul Său de răscumpărare, nu va fi rupt niciodată.

Curcubeul apare minunat, după furtună mai ales..., tot așa ne apare alianța harică, mai binefăcătoare și mai radioasă după încercare.

Curcubeul e făcut din lumină, este o alianță de lumină.

Precum Dumnezeu e lumină, să umblăm și noi în Hristos în lumină, și în cadența pașilor noștri ne va umplea de lumină.

[După text francez].

Pr. G. Secaș.

Organizați Oastea Domnului

într'un șir neîntrerupt de eoni. Teosofia și antroposofia, oricare ar fi nuanțele lor, neagă personalitatea, luptă contra ei în numele comunismului cosmic. Ele incurcă problema prin aceea că nu țin seamă de deosebirea ce există între personalitate și individualitate. Pentru conștiința creștină, personalitatea e o categorie spirituală, în timp ce individualitatea e o categorie biologică. Personalitatea pentru teosofi, ca și pentru școala filosofică a lui E. Hartmann, nu-i de fapt decât rezultatul întemnițării spiritului în materie, în corpul fizic, și din acest motiv ea trebuie să fie despărțită de o evoluție ulterioară. Doctrina teosofică despre reîncarnare, adusă din India, distruge întreaga ființă. Sinteza vremelnică a forțelor cosmice, a fragmentelor planetare evolutive se desface în părți constituente și se formează astfel o nouă sinteză, o nouă coeziune. Dar unitatea și integritatea personalității, unicitatea ei, dispăre.

Teosofii au dreptate când susțin structura complexă a omului, prezența în el a suprapunerilor cosmice. Și au dreptate și când refuză să vadă în omul natural substratul neatins și neschimbat al personalității. Personalitatea e ideea pe care o are Dumnezeu despre om, și soarta sa veșnică e indisolubil legată de această unică idee divină. Chipul omului rămâne în Dumnezeu iar nu în lumea de aici, în substanțialitatea naturală. Dar pentru teosofi există, între ființa divină și cea umană, o evoluție nesfârșită de lumi spirituale. De fapt, această evoluție nesfârșită constituie tocmai ființa dumnezească.

Trăirea mistică a legăturii cu Dumnezeu e socotită de ei ca realizabilă. Teo-

sofia e silită să nege că chipul omului, integral și unic, își are temeiul în Dumnezeu, că e ideea Lui însăși; ea îl sokoate totdeauna ca pe un rezultat al proceselor complexe ce se desfășoară în univers. Conștiința teosofică și cea antroposofică nu cunosc pe om ca idee (ca intenție) divină, ca nume veșnic. În privința aceasta se apropie de comunism. Teosofia populară e un naturalism strămutat în lumile spirituale, un monism naturalist de tipul lui Haeckel. Din această cauză își permite Steiner să afirme că Haeckel a îndreptat și a desăvârșit pe Boehme. Dar dacă la acesta din urmă aflăm o doctrină creștină despre om, despre primul Adam, la Steiner, care e elev de-al lui Haeckel, nu aflăm nici o urmă despre așa ceva. Schuré spune că omul purcede dintr'o ființă jumătate pește, jumătate șarpe. Se vede clar că această antropogeneză nu mai are nici o legătură cu creștinismul. Evoluționismul naturalist, al teosofilor e opus doctrinei lui Plato despre idei, despre genuri, despre ierarhia existenței. Teosofia e anti-ierarhică, cum e de altfel orice evoluționism, ea nu admite că o ființă a existat din veci și va exista până'n veci. Ea neagă tot astfel și pe om. E un fel de darvinism spiritual. Pentru conștiința creștină ierarhică omul nu provine din animal și nu poate evolua în supra-om. El poate decădea, după cum poate să se și desăvârșească și să se perfecționeze, dar va rămănea tot om, chiar și în împărțirea lui Dumnezeu.*

* Deosebirea dintre teosofia dnei Blavatsky și A. Besant și antropologia lui Steiner, atât de exagerate și una și alta, nu-i esențială în ce privește principiile lor fundamentale, dar Steiner e mai interesant.

Am arătat cum variază antropologia noastră după christologie. Atitudinea noastră față de om e determinată de cea pe care o avem față de Hristos. Omul nu ajunge la o conștiință absolută prin el însuși, ci numai prin Hristos Dumnezeu-Omul. Christologia teosofică e elaborată în așa fel, încât în mod necesar duce la negarea omului. Ori că teosofia e pe terenul antecreștin al conștiinței indiene, care nu vedea în Hristos decât un inițiat printre ceilalți, ori dacă nu, ea crează o cristologie naturalistă și vede în Hristos o necesitate cosmică. Dar toate nuanțele teosofiei depart de aceeaș măsură pe Isus de Hristos și neagă Dumnezeu-omenirea. Dna Blavatsky nu putea suferi creștinismul și socotea brahmanismul ca o formă de conștiință superioară lui. Teosofia mai nouă încearcă să se adapteze creștinismului.* În brahmanism a existat odată un adevăr religios antecreștin, de care e lipsită teosofia de azi. Steiner socotește că teosofia e creștină; el recunoaște că dela venirea lui Hristos s'a început o nouă epocă universală și e aproape gata să califice teosofia orientală drept reacționară. Și cu toate acestea christologia lui îmbracă un caracter naturalist, care influențează apoi asupra antropologiei sale.

Omul e o adunătură, compusă din părți de evoluții planetare; el și pământul nu sunt decât niște etape în această dezvoltare cosmică. Omul se reîncarnază,

* Poți afla în cartea dnei A. Besant, „Le christianisme ésotérique“ o serie întreagă de adevăruri potrivite pentru interpretarea mistică a creștinismului, și cartea aceasta e încă mai puțin anticreștină decât celelalte.

pierzându-și chipul său, substratul personalității sale. Chiar și pământul e supus acestor peregrinări; entitatea unică și integrală, sâmburele ontologic lipsește peste tot. Personalitatea se adună și se împrăștie și în urmă reapare în alte personalități. Întreagă omenirea trece printr'un astfel de proces, reîncarnându-se într'una într'alt gen care nu mai este cel omenesc. Există în om un corp fizic ce corespunde mineralelor, unul eteric ce corespunde plantelor, unul astral ce corespunde animalelor și un „Eu“ spiritual ce îl apropie de Dumnezeu.* Toate părțile acestea constitutive se desfac și atunci dispăre și personalitatea. „Eul“ spiritual nu constituie el însuși personalitatea; aceasta se formează numai prin unirea cu corpul fizic, eteric și astral, ca sinteză evolutivă, trecătoare și vremelnică a elementelor în stare de a se uni și a se desface. Isus și Hristos sunt deosebiți unul de altul și nu se unesc decât în clipa botezului, dar chiar și chipul lui Isus se împrăștie, căci, după Steiner, există doi copii Isus. Hristos, ca Logos, iar ca agent cosmic se reîncorporează din Zoroastru în Isus. Christologia lui Steiner e o reconstituire originală și modernizată a vechilor erezii, pe deoparte a manicheismului, iar pe de alta a nestorianismului, pentru care cele două naturi ale lui Hristos rămăneau deosebite. Steiner neagă misterul înomenirii lui Dumnezeu în Hristos, Chipul său întreg. Hristos nu-i o personalitate, ci-i o necesitate, un agent cosmic. Pentru alți teosofi, Isus Hristos face parte din aceeaș linie cu Buddha, Zoroastru și alți mari inițiați. Teosofia și antroposofia nu primesc pe Hristos în Dumnezeu, în Sf. Treime, ci în natură, în procesul cosmic. Infinitul cosmic înghite Chipul lui Hristos, dar înghite și chipul omului, părtaș la soarta Lui.

* Cf. Steiner: Die Geheimwissenschaft im Umriss.

INFORMAȚIUNI

Ministerul sănătății, în scop de-a îmbunătăți situația din regiunea Munților apuseni, ca primă hotărâre a dispus să se trimită îndată un transport de medicamente, trebuincios suferinșilor din partea locului. Ministrul sănătății va vizita regiunea Moșilor, ajutând populația fie direct, fie prin plasarea moșilor la întreprinderile de stat.

Inzestrarea sfintelor locașuri din parohiile noastre se face, pe lângă toată vitregia vremii, cu multă osârdie. Drept pildă eată darurile făcute de enoriașii parohiei ortodoxe române **Hunedoara** în anul 1933, pe seama Sf. Biserici: 1. Dl Valer Bejan, dir. băncii „Corvineana”, a dăruit 1 Evanghelie în email, în preț de 5000 Lei. — 2. Dl Alexandru Lupu, măcelar, a dăruit un potir din argint și aur, în preț de 4335 Lei. — 3. Dnele și dnii: Maria Szadaî Lei: 200, Hortenzia Dima, Lei: 200, Văd. E. Fărcaș, Lei: 100, dnii: I. Brâncoveanu, Lei: 1900, S. Chirca, Lei: 500, Nic. Țintea, Lei: 500, Francisc Scurtu, Lei: 300 și Petru Georgescu, Lei 100, — au contribuit cu aceste sume la cumpărarea unei cădelnițe de argint, în preț de 3800 Lei. — 4. Dna Ing. Dr. Malvina Andrea din Sibiu cu dsoara Dorica Șoimoș, Hunedoara, au dăruit o cruce de argint de China, în preț de 1880 Lei. — 5. Dna Olivia Murgu, profesoară a dăruit 2 icoane sfinte de argint, în preț de 3034 Lei. — 6. Uzinele metalurgice din localitate asemenea a dăruit un dulap pentru păstrarea vestmintelor bisericesti și cărților de ritual, costând 6011 Lei. — 7. Dna Eugenia Cseh, dir. șc. profesionale de fete, a dăruit un epitrahil, lucrat de elevele școlii, în suma de 2000 Lei. — 8. Dna Maria Suciuc, a dăruit vasele necesare pentru Sf. cuminecătura, în preț de 500 Lei. — 9. Dnele și dsoarele: Nina Dr. Dănilă, Const. Logel, Malvina Muntean și Olimpia Nemet, au dăruit alte lucruri și obiecte, în preț de 1040 Lei. — Total 27.600 Lei. — **Tutorul acestor iubitori de bună podoabă a Casei Domnului le aduce mulțumiri publice** Preotul Nicolae Suciuc, în numele epitropiei, a consiliului și adunării parohiale a sus zisei biserică.

Dispensar. Sub conducerea dlui inspector general sanitar și director al Ospiciului de alienați din Sibiu Dr. Preda, a luat ființă în Sibiu, Strada Trei Stejari Nr. 20, un **dispensar** pentru plevnirea boalelor mintale și igiena mintală. În acest dispensar se vor da consultații gratuite în fiecare zi de lucru între orele 9—11½ pentru toți bolnavii de boli mintale și nervoase cari au nevoie de îndrumări, sfaturi și tratament ambulatoric. Rugăm instituțiile publice și pe particulari, cari cunosc astfel de bolnavi, de a-i îndruma la acest dispensar care are menirea de a le veni în ajutor, făcând astfel un mare bine atât celor bolnavi, cât și societății. Prefectura județului și primăria orașului Sibiu dau tot sprijinul lor moral acestei instituții sanitare nou înființate, care nu are alt scop decât de a servi atât societatea, cât și pe cei suferinși. Consultațiile la acest dispensar se vor face prin d-nii Dr. Vater Ernst și Dr. Lungu Cornel. — Medic șef al Municipiului Sibiu: (ss) Dr. Ioan Sturza.

Posturi vacante. La municipiul Sibiu sânt a se întregi următoarele posturi vacante: Postul de **contabil**, cu salariu brut lunar de lei 6020; postul de **administrator** la azilul infirmilor (impiegat), cu salariu brut de lei 5200. Informațiuni mai de aproape dă serviciul personalului, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 2, camera Nr. 21.

Pleacă evreii din Germania. Cercurile oficiale din Franța și din Anglia sânt tot mai îngrijorate de invazia refugiaților evreii din Germania. Guvernele țărilor din apus nu văd cu ochi buni sosirea oaspeților nechemaiți, cari vor complica și mai mult problema șomajului. Din acest motiv s'a început în Franța și Anglia o vie activitate împotriva ma-

relii număr de refugiați evreii. Această emigrare nu constituie oare și pentru România un mare pericol?

ȘTIRI LOCALE

O doamnă văduvă de funcționar, fără membri de familie și mai înaintată în etate, primește pentru anul școlar 1933/34 cu începere de la 1 Septembrie a. c. eleve dela școlile de fete din Sibiu, în completă întreținere pe lângă taxe foarte moderate, dând copiilor îngrijire de adevărată mamă. Conversația în casă în limba germană, dna posedă însă perfect și limba română și maghiară. Adresa: Amalia Körosi, Sibiu, strada Avram Iancu 35.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Dascăli și elevi, antologie, de *Constantin Iencica*, Cluj, editura revistei „Satul și Școala”, 1932. Prețul nu e indicat. — Este o cărtică de 96 pagini, cuprinzând o antologie întocmită, cu multă îndemănare, de zeșul și iscusitul pedagog, dl Const. Iencica, mai de mult fost colaborator al ziarului nostru. Antologia sa merită să fie cetită. Ea ne dă pagini alese din opera scriitorilor cari proslăvesc munca smeriților dascăli și descriu cu măestrie emoțiile elevilor în băncile școlilor.

Poșta redacțiilor

Pr. *Al. F.* în *Cr.* In care an și unde s'a tipărit cartea despre originea nedeei? Numele exact al autorului?

T. B. Retipărirea ar costa cam 2500 Lei pe hârtie de gazetă. Se așteaptă răspunsul.

Dlul *I. M. Blaj.* Te surprinde că «Unirea» și celelalte surate gr.-cat. tac tăcerea peștelui și nu iau notiță de iredentismul episcopului Fiedler și al celorlalți episcopi și prelați romano-catolici din țara noastră, cari fac propagandă împotriva întregității statului român? Să nu te surprindă. Sânt mai toți ejusdem farinae.

Se pot comanda

Profesorii de religie și cateheții noștri sânt îndemnați să pună în mâna elevilor Sf. Scriptură, Noul Testament și Psaltirea. **Librăria Arhidiecezană** are în depozit traducerea N. T. de Gala Galaction și P. S. Nicodim. La comanda de câte 25 exemplare se dă rabat de 25%, dela prețul original de 100 lei pentru N. T. și 50 lei pentru Psaltire.

Consiliul arhiepiscopesc.

Nr. 277/933.

(51) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei I-a **Ludovici-mare** de cl. I, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele sânt:

1. Cele fasonate în coala B și întreținerea dela stat.
2. Sesie parohială 5 jug. fânaș, pe hotarul comunei Gusu.
3. Stolă legală.

Reflectanții la acest post au să-și înainteze în termen cererile instruite cu documentele necesare la oficiul protopopesesc al Mercurii, anexând încuviințarea de candidare dela Preaveneratul Consiliu arhiepiscopesc și să se prezenteze în vre-o Duminecă ori sârbătoare la biserică spre a face cunoștință cu poporul.

Miercuria, 27 August 1933.

Oficiul protopopesesc ortodox român în înțelegere cu consiliul parohial respectiv.

Avr. S. Păcurariu

protopop.

Nr. 60/1933.

(25) 1—3

Concurs

Parohia ort. rom. din **Bulzești-de-sus**, publică concurs cu termen de 15 zile, dela prima apariție în Telegraful Român pentru următoarele lucrări:

1. Acoperirea turnului biserică, cu tnichea.
2. Repararea caselor parohiale. Concurenții pot efecta și prelucrări separate. Licităția se va ținea în 24 Sept. c. Condițiile de plată și efectele tip se pot vedea la oficiul parohial.

Bulzești, la 4 Septembrie 1933.

Preot **Gavriil Simedrea**.

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericesti să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comanda făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

AVIZ (26) 1—1

Se prezintă pe la unele On. familii un băiat înalt, etate 19 ani și bine îmbrăcat, cerând bani împrumut pentru continuarea călătoriei spre casă.

Numitul e suferind, căutându-se interarea lui, — astfel să nu fie servit.

Rugăm a fi predat siguranței din locul unde va apărea, iar aceia vor aviza telefonic „Oficiul notarial din Abrudsat”, poșta Abrud, județul Alba, — căutându-l părinții.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuit pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

A apărut și se vinde în Librăria Arhidiecezană, Sibiu,

Calendarul Bunului Creștin

(Vechiul Calendar Arhidiecezan)

pe anul 1934

Al 83-lea dela apariție

Cu bogată și aleasă materie și cu ilustrațiuni

Calendarul, pentru anul 1934, conține următoarele:

Lectură:

Repruire, știri, fapte, comentarii asupra anului expirat: Greutățile. — Zece ani de activitate. — Presa bisericască. — Se jăluiesc. — **F. O. R.** — Prelegeri religioase. — Intâmpinări. — Biserică ortodoxă în Blaj. Darul Regal. — Monumentul lui Șaguna. — Etalizare. — Vizitație canonică. — Înțelegere. — Adunările din 28 Mai. — La praznicul Cincizecimii. — Jubileul. — Academiile noastre teologice. — Adunarea eparhială din Sibiu. — Moartea unui episcop. — La sântele mănăstiri. — Școală română la Atena. —

Urare, versuri.

Domnul i-a chemat întru ale Sale, în amintirea răposaiților preoți.*Matei Voileanu*, date biografice.

Câte religii sânt?

Pânea noastră, versuri.

Șase mii de cununii.

George Coșbuc în Sibiu, bustul, câteva amintiri.

Biblie. Viața omului se lungeste?

Renașterea monahismului.*Citoriile din alte vremuri*: I. Mănăstirea Tismana, II. Mănăstirea Cocos, III. Mănăstirea Hodoș-Bodrog.*Psalmul 148*.

Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol.

Cum a murit Constantin Brâncoveanu și fiii săi.**FEL DE FEL**: 1. Cuvântul luminos. — 2. Medicul și preotul. — 3. Mânile. — 4. Răsunarea. — 5. Cum e omul cel nou. — 6. Fapta întrece vorbăria. — 7. Cercetarea obligatorie a biserică. — 8. Biserică ortodoxă în Japonia. — 9. Ce se povestește între țărani ruși. — 10. Mari sânt minunile lui Dumnezeu. — Oastea Domnului. — 12. O Biblie veche. —*Pe copil*, versuri.**GLUME**. — Gândiri și îndrumări.

Tărgurile. Anunțuri diferite ș. a.

CHIPURI: I. P. S. Sa Mitropolitul *Nicolae* în mijlocul preoțimii (la Sighișoara). — I. P. S. Sa în mijlocul tinerimii școlare (în acelaș oraș). — I. P. C. Sa Arhimandritul Iuliu Scriban. — Alex. Lascarov-Moldovanu. — I. Gr. Opreșeanu. — Oastea Domnului în adunarea dela Sibiu. — Oastea Domnului în pelerinaj la Rășinari. — Matei Voileanu. — George Coșbuc. — Visarion Roman. — Sf. Mănăstire Tismana.

În celelalte părți ale Calendarului, după cronologie etc., se află următoarele: Adrese mai importante în capitală; Poșta; Taxele de timbru; Biserica autocefală a României: I. Mitropolia Ardealului; II. Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu; Evidența pentru oficiile protopresbiterale și parohiale, pentru cateheți și clerici; Penzionarea; Asociația Clerului; *Tabloul statistic* (Șematism) al Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu: III. Protopresbiteratele.

Calendarul s'a tipărit în ediție cu și fără șematism.

PREȚUL pentru ediția cu șematism **50 Lei**; pentru ediția fără șematism **12 Lei**, plus porto poștal 10 Lei, și sânt a se trimite înainte, prin mandat poștal, la Librăria Arhidiecezană, Sibiu. — Librăriiilor, pentru desfacere peste 10 exemplare, li se dă rabat.